Naslov:

JEVGENIJ ONJEGIN

Avtor: **Aleksander Sergejevič Puškin**

Obdobje: **Romantika**

Pomen:

Ker je besedilo Jevgenij Onjegin pisano v verzni obliki, spominja na ep, vendar gre v resnici za roman. Snov namreč ne zajema mitologije, prav tako ne opisuje nadnaravnih sil, ljudskih običajev in vraž. Celotno dogajanje usmerjajo osebe, ki se razvijajo skozi roman.
Jevgenij Onjegin. V romanu se prepletajo romantične in realistične prvine, tako da to delo že kaže zametke realizma. Romantični elementi so verzna oblika, gesla, ki se pojavljajo na začetku vsakega poglavja, občutje glavnega junaka, opisane šege, vraže ter ljudski običaji, usodne ljubezni in strasti. Realistični elementi pa so opisi preprostih ljudi, povprečnih značajev, upovedovanje trenutnosti in ne zgodovine, prikaz socialnih in političnih razmer.

Povzetek celotnega besedila:

Jevgenij Onjegin, Puškinovo najpomembnejše delo, je v celoti izšlo leta 1833. Vsebuje 8 poglavij z več kot 5000 verzi. Na začetku romana je opisano dogajanje, ko se Jevgenij Onjegin, mlad izobraženec, ki pripada visoki družbi, odpelje k umirajočemu stricu, po katerem bo dedoval. Spoznamo tudi njegov značaj. Je privlačen, a nezadovoljen z okoljem, v katerem živi. Je notranje prazen in zdolgočasen. Ko podeduje premoženje po bogatem stricu, se preseli na podeželje in se spoprijatelji s pesnikom Lenskim. Spozna tudi njegovo zaročenko Olgo in njeno sestro Tatjano. Tatjana se zaljubi v Onjegina in mu svojo ljubezen izpove v pismu. Onjegin pa ji ljubezni ne vrača. Na praznovanju Tatjaninega goda Onjegin osvaja Olgo, zato ga Lenski pozove na dvoboj, v katerem je zmagovalec Onjegin, Lenski pa je smrtno ranjen. Onjegin si lajša bolečino s potovanjem. Čez nekaj časa sreča Tatjano na nekem plesu. Spozna, da je Tatjana, poročena z Onjeginovim bratrancem, samozavestna ženska, ki ga tako prevzame, da ji izpove ljubezen, toda ona ga, čeprav ga ljubi, zavrne in ostane zvesta svojemu možu.
V ospredju je duhovna podoba glavnega junaka, Jevgenija Onjegina. Ta preživlja noči tako, da se udeležuje zabav, dneve pa prespi. Sčasoma ga začne tako življenje dolgočasiti. Postane nezadovoljen tako z dogajanjem okoli sebe kot s samim seboj.

Odlomka:

Mlada lepotica Tatjana, hči podeželskega plemiča, se zaljubi v Onjegina in mu pošlje ljubezensko pismo. On jo zavrne:

A zame ni na svetu sreče,
nikdar mi v dušo ne prodre;
zaman odlike so bleščeče,
ker nisem vreden jih, jaz ne!
Moj čut že danes bistro vidi:
v peklo se nama zakon spridi.
Če ljubil bi vas še tako,
privada bi zatrla to.
Jokali boste, jok ne gane
zakrknjenega mi srca,

le z divjo jezo ga navda.
Tako, zdaj rože so vam znane,
ki Himen bo jih nama v cvet
pognal... morda za vrsto let.
(četrto poglavje, štirinajsti spev)

Onjegin kasneje odide, Tatjana pa se poroči in postane kneginja. Ko pa se čez nekaj let se srečata v Peterburgu, se Onjegin zaljubi v Tatjano in ji pošlje ljubezensko pismo. Tokrat ga zavrne ona.

Takrat v samoti, ne tajite,
ko ste prišli v naš mirni kraj,
bila vam nisem všeč... Recite,
zakaj preganjate me zdaj!
Zakaj na lepem vam ugajam?
Ne mar zato, ker zdaj zahajam
v visoki svet in me časte,
imam bogastvo in ime,
ker nosi mož iz bojev rane,
za kar nas dvor ima v časteh?
Zato, ker zdaj bi tak moj greh
zaposlil obrekljivce znane,
a vam bi v družbi tak blebet
prinesel pohujšljiv ugled?
(osmo poglavje, štiriinštirideseti spev)

INTERPRETACIJA

1. odlomek:
Odlomek je iz pisma, s katerim Onjegin zavrne Tatjano. Meni, da ga je Tatjana napačno presodila in ne verjame v skupno srečo. Meni, da v zakonu kmalu vse postane navada, kar človeka onesrečuje. Njo bi razočaral, sebe pa razjezil, zato je bolje, če se ne ljubita.

2. odlomek.
Tatjana očita Jevgeniju, ker je v preteklosti ni ljubil, sedaj pa je zmotil njen mir. Sprašuje ga, če mu je postala zanimiva zato, ker se giba v visoki družbi, ker je bogata in poročena z uspešnim in spoštovanim moškim.

Besedilo je roman v verzih, v katerem se prepletajo epske in lirske prvine. Pripovedovalec je prvoosebni, vsevedni, lirski subjekt. Glavna oseba je Jevgenij Onjegin, človek, ki izstopa iz povprečja. Je mlad, izobražen, lep, nadarjen in izjemen. Napredek in razvoj lastne osebnosti pa mu onemogočajo družbene razmere, v katerih živi, zato je v okolju nezadovoljen, počuti se odvečnega, kar ga vodi v propad in nekoristnost. Tak tip človeka se je pojavil v ruski romantiki in ga imenujemo odvečni človek.

Aleksander Sergejevič Puškin

(1977-1837)

ŽIVLJENJE

Puškin se je rodil v stari plemiški družini leta 1977. Po končanem liceju v Carskem selu se je leta 1817 zaposlil v zunanjem ministrstvu. Leta 1820 je moral v izgnanstvo v južno Rusijo in na Kavkaz, ker so bili njegovi nazori preveč liberalni.Bil je namreč dekabrist. Kasneje je živel na svojem posestvu in v Moskvi, kjer je bilo njegovo življenje pod nadzorom. Leta 1831 se je preselil v Peterburg, kjer je leta 1837 umrl v dvoboju, na katerem je branil ženino čast.
Ukvarjal se je z liriko, epskim pesništvom, pripovedništvom in dramatiko. Njegova prva objavljena pesem je Prijatelju pesniku, ki je izšla leta 1815.

DELO

JEVGENIJ ONJEGIN